

Stue B36

Jeg ser ikke vejen. Jeg ser ikke de andre biler eller cyklisterne. Jeg ser mine tanker. Den lille kabine kan ikke rumme dem længere, og jeg ruller vinduerne ned og sætter dem fri. Tankerne når hospitalet før mig, og jeg ser fødegangen for mig. Men jeg skal ikke på fødegangen i dag.

Jeg glemmer at skifte gear, og bilen råber ad mig. Mit åndedræt, motoren, et rødt lys, der varer i 1000 år. Ensrettede gader prikker hånende til mig med deres spidse pile.

Hospitalets skydedøre er en evighed om at åbne. Jeg står i forhallen, men afstanden hen til informationen måles i kilometer. Jeg nærmest råber: "Eva Molin." Efternavnets endelse bliver til en skarp, hidsig hvislende, og damen bag skranken holder afværgende en hånd op foran ansigtet.

Jeg venter på elevatoren, jeg venter, og jeg venter. Jeg løber mod trappeopgangen. Mine fødder rører ikke trinene, men jeg flyver opad, mens mine hænder er ved at rive det rungende gelænderet i stykker.

Jeg taber pusten og må stoppe. En kittel stopper på gangen og ser spørgende på mig. Jeg taler og taler, men lyden når aldrig mine ører. En arm om min skulder, og en længere kittel med medfølelse kommer mig i møde.

Lægens ord bliver til mudder, der kastes mod væggen. Han siger dit navn. Han kan se, at jeg forsvinder, og han kommer nærmere. Men stemmen bliver fjern. Nu hører jeg også Esthers navn, og mit liv fortaber sig i horisonten.

Jeg ringede til dig på arbejdet, og der blev stille i den anden ende. Tålmodigt udtalte du navnet: Esther. Vi var enige. For første gang var vi fuldstændig enige. Og hvis det bliver en dreng? Jeg lagde på, og jeg var lykkelig.

Jeg sætter mig på hospitalsgangens gulv. Jeg kan se mit ansigt i glas døren. Det er spændt som en elastik, og som en ballon eksploderer det. Kaskader af ord vælter ud af min mund. Sårende ord. I det øjeblik ønsker jeg at være ond.

Jeg bliver til et fotoalbum. Nogen bladrer i mig, og på hver side er du. I Venedig, i London, i bikini, i brudekjole, på Kullen. Jeg sidder der på gulvet, og jeg er ikke længere en mand, men et barn, der har lov til at græde.

Ikke interesseret i kartofler

Jeg har en ven, min nabo, som lader ting ligge fremme. Jeg prøver at forstå hvorfor. Så vidt jeg ved, ender det altid med, at han lægger dem på plads igen, men ikke lige med det samme. Vi talte om det anden dag, mens vi gik. Det var sket igen for nylig, da han en aften kogte kartofler, og der var flere i posen, end han skulle bruge. Så lod han en halv pose kartofler ligge på bordet. Det var ikke var fordi, han troede, at han måske ville koge nogle flere bagefter, det troede han ikke, sagde han. Han er slet ikke særlig vild med kartofler, det ved jeg. Det var heller ikke, fordi han rodede eller pludselig blev optaget af andre ting og derfor glemte at lægge dem på plads. Sådan er han ikke. Kartoflerne skulle ikke ligge i vejen, og han gav sig ikke til at undersøge dem nærmere. Han er ikke interesseret i kartofler, han er ikke biolog. Han vidste bare, at kartoflerne var danske, her fra udkanten, hvor ellers? Han havde foreslået en tur ned til vandet, men jeg foretrak vores sædvanlige tur langs hegnet op til skoven og hjem igen gennem byen. Jeg spurgte, om han måske havde villet rose sig selv for at have kogt en halv pose kartofler. Havde posen med kartofler været en slags trofæ, som skulle ligge fremme på bordet bare for at sige: ”Flot, du har lige

været i gang med at koge nogle andre kartofler”? Men det passede ikke, sagde han, det handlede ikke om kartofler. Hvad med ordet ”kartoffel” eller sammensatte ord, hvori det indgår? Var det der, den lå begravet? Men han nåede hurtigt frem til, at det var ret kedelige ord, som heller ikke lå særlig godt i munden. Prøv bare ”kartoffelskræller”. Da vi var næsten hjemme igen og kunne se husene nede fra vejen, protesterede han også, da jeg foreslog, at kartoflerne på bordet måske bare var en ny vane, et slags ritual uden så meget indhold, som at hente en halv sød. Nej, for på et tidspunkt, sagde han, bliver han færdig med kartoflerne, så skal de ikke længere ligge fremme. Så glider de ind i hans verden igen som noget, han køber, koger, spiser og ikke andet.

Lydene kommer først senere

På en god morgen som nu
kommer de først senere
lydene
stemmer skramlen skridt
tingene i rummet er hvad de er
resten er usagt
men jeg ved at de kommer
lydene

ellers fungerer det ikke for mig
på en fødegang uden fødende
hvor jeg igen har rejst mig
for første gang
vakler rundt uden tanker uden lyde
blandt senge på hjul
slukkede lamper og morgenkåber
instrumenter ligger klar
i skabe i skuffer

solen skinner ind
gennem vinduer
mens i går hænger i luften
men ikke i lyset
hvad kan det ikke blive til
to kaffekopper i venteværelset
er ikke vasket op
jeg bliver lidt endnu